STRIGĂTE de pe CRUCE

O călătorie înspre inima lui Isus

STRIGĂTE de pe CRUCE

Traducere de Florin Moţiu

ERWIN W. LUTZER

Casa Cărții, Oradea
2011

This book was first published in the United States by Moody Publishers, 820 N. LaSalle Blvd., Chicago, IL 60610 with the title *Cries from the Cross*, copyright © 2002 by Erwin E. Lutzer. Translated by permission.

Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu, cu excepția celor precizate.
Alte versiuni folosite:
KJV - King James Version
NIV - New International Version
NKJV - New Kng James Version
NTR - Noua traducere în limba română

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Strigăte de pe cruce: o călătorie înspre inima lui Isus
Copyright © 2011 Casa Cărții
O. P. 2, C. P. 30,
410610 Oradea
Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LUTZER, ERWIN W.
Strigăte de pe cruce : o călătorie înspre inima lui Isus / Erwin W. Lutzer ; trad.: Florin Moțiu. - Oradea : Casa Cărții, 2011
ISBN 978-606-8282-04-6

I. Moțiu, Florin (trad.)

821.111(73)-97=135.1
28

Traducerea: Florin Moțiu
Editarea:
Tehnoredactarea: Timeia Viman
Coperta: Adrian Mihocaş

Lui Isus, Mântuitorul meu preaiubit, a cărui moarte pe cruce m-a împăcat cu Dumnezeu şi a câştigat inima mea.

„Departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Cristos, prin care lumea este răstignită față de mine, şi eu față de lume!”

Galateni 6:14

CUPRINS

Prefață		9
O călătorie înspre inima lui Isus		13
Primul strigăt:	Un strigăt de iertare	29
Al doilea strigăt:	Un strigăt de asigurare	45
Al treilea strigăt:	Un strigăt de compasiune	59
Al patrulea strigăt:	Un strigăt de agonie	71
Al cincilea strigăt:	Un strigăt de suferință	85
Al şaselea strigăt:	Un strigăt de victorie	97
Al şaptelea strigăt:	Un strigăt de supunere	113
Epilog:	Ducerea crucii în lume	125
Note		131

PREFAŢĂ

Se povesteşte despre un pelerin care se îndrepta spre Țara Promisă. Căra crucea stăpânului său, o povară pe care o acceptase cu bucurie. La scurt timp, a observat totuşi că, cu cât mergea mai departe, cu atât crucea devenea mai grea. Când pelerinul a obosit, s-a aşezat să se odihnească şi a zărit în apropiere un om care tăia lemne. „Bunule prieten, l-a strigat pelerinul, pot să folosesc toporul tău ca să-mi scurtez crucea?” Omul care tăia lemne a încuviințat.

Pelerinul şi-a continuat călătoria, progresând mult. Crucea lui era mai scurtă şi povara, mai uşoară. Curând, Țara Promisă se vedea la orizont. Apropiindu-se însă a observat că o prăpastie adâncă îl despărțea de splendorile de dincolo. Trebuia să folosească crucea pentru a trece peste abis.

Cu toate că s-a străduit din răsputeri să fixeze crucea deasupra prăpastiei, acesteia îi lipsea exact partea pe care a tăiat-o. Chiar atunci pelerinul se trezi; fusese un vis. Iar acum, cu ochii înlăcrimați, strânse crucea la piept şi porni mai departe. Crucea era la fel de grea, dar acum o purta cu mai multă bucurie. Era hotărât să îndure întregul drum până în Țara Promisă.

Desigur, noi nu intrăm în cer pentru faptul că purtăm o cruce grea, ci pentru că ne încredem doar în Cristos care ne dă mântuirea. Dar chiar spunând acestea, noi, ca oameni răscumpărați, suntem chemați să ne purtăm crucile dacă vrem să avem parte de o intrare din belşug în Locurile Cereşti. Ferice de cei care poartă întreaga povară a crucii.

A. W. Tozer a afirmat pe bună dreptate: „Acea parte din noi pe care o scăpăm de cruce este sediul problemelor noastre." Partea din cruce pe care refuzăm să o purtăm e acea parte care ne face ineficienți pentru Împărăția lui Dumnezeu. Cu cât e mai uşoară crucea noastră, cu atât e mai slabă mărturia noastră.

Această carte e scrisă cu convingerea că cu cât pricepem mai bine ce a însemnat crucea pentru Cristos, cu atât vom înțelege mai bine ce ar trebui să însemne crucea pentru noi. Vom învăța faptul că pentru El crucea a însemnat ceva cu totul diferit de acele noțiuni sentimentale care însoțesc adesea o icoană purtată la gât. A sta la piciorul crucii înseamnă a adeveri scopul pentru care a creat Dumnezeu lumea. Aici vedem manifestate atributele lui Dumnezeu; şi, dacă privim cu atenție, ne vedem pe noi înşine, cu toate nevoile, păcatele şi decepțiile noastre. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că crucea este locul unde Dumnezeu a ales să îndepărteze mânia Lui de la cei care se vor încrede smeriți în Cristos ca Acela care a purtat păcatele lor.

Nimeni nu se simte îndreptățit să scrie o carte despre cruce. Am preluat această sarcină, ştiind foarte bine că

pot doar să sondez misterul, nicidecum să-l înțeleg. Am putut să meditez la cuvintele lui Isus, dar să pricep doar într-o mică măsură ceea ce au însemnat acestea pentru El în ceasul suferinței Lui. Am putut să vizualizez scena, dar m-am străduit să caut semnificația acesteia. Din fericire, o cunoaştere parțială este tot o cunoaştere adevărată; nu trebuie să înțelegem totul pentru a înțelege ceva. Astfel, orice studiu despre cruce aduce mari răsplătiri personale.

Multe dintre ideile prezentate aici au fost desprinse din studiul altor cărți care au contribuit la înțelegerea pe care o am despre cele şapte afirmații ale lui Isus. Sunt îndatorat unor oameni ca Arthur Pink, Charles Spurgeon şi John Stott, ca să numesc doar câțiva. Un ciclu de predici ținute la Moody Church de pastorul Warren Wiersbe în 1978 m-a făcut să înțeleg mai multe lucruri dintre care unele sunt incluse aici. Pot doar să sper că am plătit un tribut corespunzător acestor oameni şi altora, fiind conştient că, în unele situații, sursele ideilor mele se poate să fi fost trecute cu vederea sau uitate. O carte este, de fapt, suma totală a inspirației şi a gândurilor desprinse din ani de meditație şi de studiu.

Această carte este oferită în dar din inima mea inimii dumneavoastră. Dacă veți fi binecuvântați, încurajați sau provocați, mulțumirile se datorează Celui care este cel mai vrednic să primească lauda. „Şi cântau o cântare nouă şi ziceau: «Vrednic eşti Tu să iei cartea şi să-i rupi pecețile: căci ai fost junghiat şi ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod şi de orice neam. Ai făcut din ei o împărăție şi preoți pentru Dumnezeul nostru şi ei vor împărați pe pământ!»” (Apocalipsa 5:9, 10).

Ne unim vocile cu Fanny Crosby:

Scumpe Isus, ține-mă lângă a Ta cruce;
Căci acolo-i harul sfânt ce salvare-aduce.

Lauda mea fie în Crucea lui Isus,
Până ce eu voi gusta
Din odihna de sus.[1]

Moody Church,
Ianuarie 2002

O CĂLĂTORIE ÎNSPRE INIMA LUI ISUS

După ce şi-au bătut astfel joc de El, L-au dezbrăcat de haina stacojie, L-au îmbrăcat cu hainele Lui şi L-au dus să-L răstignească.
Matei 27:31

Ai fost acolo când L-au răstignit pe Domnul meu?" Când eram copil, mă întrebam ce puteau să însemne acele cuvinte. Cu siguranță, autorul imnului a intenționat să răspundem cu „da" la această întrebare. Şi totuşi, ce putea fi mai clar decât faptul că eu *nu* am fost acolo când L-au răstignit pe Domnul meu? Eu m-am născut la multe secole după ce Isus a murit; două milenii mă despart de acel eveniment. Şi nici nu am fost acolo când „ei L-au pus într-un mormânt" şi când „El din morți a înviat".

Da, pe măsură ce am crescut în ce priveşte înțelegerea credinței, am realizat că *am fost* acolo. De fapt, dacă n-aş fi fost acolo, nu aş fi fost răscumpărat. Căci pe Calvar a fost

locul unde Isus S-a făcut vinovat de păcatul meu din punct de vedere legal. Mulțumită planului Său veşnic, pot să spun că El a murit pentru mine şi că, făcând curățarea păcatelor, „a şezut la dreapta Măririi în locurile prea înalte" (Evrei 1:3). Acest lucru înseamnă că cei care nu au fost *acolo*, vor muri în păcatele lor.

Crucea este înțeleasă, în mare măsură, greşit în zilele noastre. Acest lucru poate fi demonstrat prin faptul că este aproape imposibil să găseşti pe cineva care să spună ceva rău despre ea. Crucea e purtată ca un pandantiv de atleți, de adepții New Age şi de staruri de muzică rock. „Pricina de poticnire a crucii", aşa cum se exprimă Pavel, s-a dus de mult, întrucât mesajul ei este reinterpretat pentru a se potrivi cu gândirea modernă. Mulți dintre cei care poartă crucea la gât ar fi scandalizați dacă i-ar înțelege semnificația.

De exemplu, dați-mi voie să vă fac cunoştință cu o femeie de „treizeci şi ceva de ani", dintr-un avion în drum spre Chicago. Eu şi soția mea stăteam împreună şi am observat că această femeie care şedea de cealaltă parte a intervalului, în dreptul meu, purta un lănțişor cu o cruce. În speranța de a încuraja o discuție, i-am spus: „Mulțumesc că purtați această cruce... avem, într-adevăr, un Mântuitor minunat, nu-i aşa?"

Surprinsă, şi-a dat ochii peste cap şi a răspuns: „Ei bine, nu cred că eu înțeleg crucea aşa cum o înțelegi dumneata – priviți asta." A ținut cruciulița în mână şi mi-a arătat că dedesubt era o stea a lui David evreiască, iar lângă aceasta, un breloc care îl simboliza pe zeul hindus Om. „Eu lucrez în domeniul asistenței sociale. Oamenii cu care lucrez Îl găsesc pe Dumnezeu în moduri diferite. Creştinismul e doar una dintre căile spre divinitate."

Vă puteți imagina ce discuție aprinsă am avut pentru următoarele douăzeci de minute, încercând să lămurim

dacă crucea poate fi combinată cu alte religii ale lumii. Am explicat că crucea poate fi unită cu alte simboluri pe un lănțişor, dar niciodată în realitate. Cu cât ar fi înțeles mai bine crucea, cu atât ar fi trebuit să vadă mai clar că crucea trebuie neapărat să stea singură. A o combina cu oricare altă religie, filosofie sau idee umană înseamnă a-i distruge semnificația. Am descoperit încă o dată că lumea, în mare parte, este profund ofensată de mesajul crucii. Cu cât populația înțelege mai bine ce a făcut Isus şi de ce, cu atât e mai disprețuită crucea.

Unii care vor să fie cunoscuți drept creştini interpretează crucea ca fiind cel mai înalt tribut plătit valorii umane. Ei gândesc astfel: de vreme ce Dumnezeu a voit să-Şi trimită Fiul să moară pentru noi, acest lucru trebuie să însemne că noi avem o valoare mare ca persoane. De aceea, trebuie să folosim crucea ca pe un instrument prin care să ne afirmăm demnitatea şi să ne creştem stima de sine. Astfel, fără a pierde nimic din respectul de sine, un om poate să se gândească că are dreptul să fie binecuvântat de Dumnezeu doar în virtutea a ceea ce este el (omul). O asemenea cruce nu va fi o ofensă pentru nimeni, nici nu va fi socotită ca o pricină de poticnire. Îmi amintesc de o reclamă pe masa unui vânzător în timpul unui festival în Brazilia: cruci ieftine de vânzare.

Asemenea oameni pierd mesajul central al crucii. Ceea ce e important nu e doar faptul că Isus a murit pentru noi, ci modul în care a murit. Crucea nu a fost doar o formă de moarte barbară, ci aceasta şi-a umilit victimele; era folosită pentru a-i executa pe cei care erau cei mai blestemați. Procedura, cu toată tortura ei, se sfârşea lăsând victima complet dezbrăcată, fără drepturi, fără reputație şi fără scăpare. Astfel, crucea nu demonstrează doar dragostea plină de har a lui Dumnezeu față de păcătoşi, ci şi profunzimea păcatului nostru şi a răzvrătirii noastre împotriva Lui. În ce

ne priveşte, a iubi păcatul ar fi ca şi cum am iubi cuțitul care a fost folosit la uciderea unui copil.

Ascultați fiecare cuvânt al lui Sir Robert Anderson care a scris această afirmație plină de putere: „Crucea l-a închis pe om pentru har sau pentru judecată. A dat la o parte toate «zidurile de despărțire» şi a lăsat o lume de păcătoşi goi pe marginea iadului. Orice efort de a se reabilita este doar o negare a damnării lor şi, de asemenea, o negare a harului lui Dumnezeu care Se coboară să le aducă binecuvântare acolo unde sunt şi aşa cum sunt."[1] Crucea, înțeleasă corect, nu înalță pe niciunul pe care să nu-l fi smerit întâi; dă viață doar celor pe care întâi îi „omoară". Crucea expune zădărnicia propriei noastre neprihăniri de sine; ne reaminteşte că suntem păcătoşi, incapabili să realizăm împăcarea noastră cu Dumnezeu. Înaintea crucii putem sta doar cu capetele plecate şi cu un duh zdrobit.

Da, noi am fost acolo când Domnul nostru a fost răstignit. Herbert Butterfield a scris:

> Răstignirea, în orice fel am interpreta-o, acuză natura umană, ne acuză tocmai pentru lucrurile care noi credeam că sunt neprihănirea noastră [...] Atitudinea noastră față de răstignire trebuie să fie cea a unei autoidentificări cu restul naturii umane – trebuie să spunem: „Noi am făcut-o"; iar incapacitatea de a adopta ceva din aceeaşi atitudine în cazul evenimentelor din secolul al XX-lea a cauzat eşecul nostru fenomenal de a trata problema răului.[2]

Dacă nu recunoaştem că meritătm verdictul pe care Pilat l-a dat lui Isus, dacă nu recunoaştem că ni se cuvine iadul, nu vom înțelege niciodată crucea. Cineva a spus că e greu să îmbrățişăm crucea într-o vreme în care plăcerea proprie e înainte de toate.